

den streng og eklatant Maade, hvis han udøver Vold og personlig Overlast mod en Undergiver, end man dømmer en Civil i et tilsvarende Tilfælde, saa er det en Selvfølge, at man ogsaa for dette specielle Forhold maa give en særegen Regel, der ganske affondrer sig fra, hvad der i lignende Tilfælde gjælder i den borgerlige Lovgivning om, naar § 135 dog ikke skal komme til Anvendelse paa den, der kregaar Vold imod en Underordnet. Det kan altsaa slet ikke nytte, at den ærede Ordfører i dette Forhold viser hen til den borgerlige Lovgivning; den passer ikke for de Tilfælde, der forekomme paa dette Omraade. Det er klart, at, naar § 136 netop vil fastsætte Undtagelserne fra den specifik militære Regel i § 135, saa maa den gjøre dette saavel for de større Tilfælde, der bestaa i, at Vedkommende er udsat for voldeligt Angreb, som for de mindre og mildere Tilfælde — hvorom Udvalget vil beholde Forfkrifterne —, der bestaa i Forhænelser og truende Sammenstimlen. Intet af disse Tilfælde kan henvises til Behandling efter § 51, og man kan ikke paa dette Omraade drage en saadan Analogi, som ellers i andre Tilfælde kan drages imellem den militære og den borgerlige Lovgivning.

Magius: Hvad det omtalte Ændringsforslag under Nr. 12 angaar, skal jeg bemærke, hvad det høie Thing vistnok vil være enig med mig i, at vi i Virkeligheden alle med Hensyn til dette Forhold stræbe hen til det samme Mål. Forsaavidt der i Lovforslaget, som det nu foreligger, maatte være en Mangel tilstede, saaledes at det ikke tydeligt dert var udtalt, at den Overordnede maa anvende fornøden Magt i det omhandlede Tilfælde, saa tror jeg, at vi alle vilde være enige i Nødvendigheden af, at det kom til at fremsætte dert. Men jeg har ikke haft nogen Tvivl i saa Henseende, da jeg ellers vilde have sørget for tidligere at faae det Fornødne optaget i § 136 ved et Ændringsforslag. Jeg skal imidlertid indrømme, hvad Mange her i Salen, der ikke ere Jurister, af Diskussionen vistnok vilde være komne til at indse, at det kan være vanskeligt at komme til Erkendelse af, om en saadan Ting staar eller

ikke staar i et Lovforslag. Jeg har dog, som sagt, troet, at den fornødne Bestemmelse stod i Lovforslaget, og til Bestyrkelse for, at det er vanskeligt at komme til et modsat Resultat, vil jeg anføre, at Generalauditor Scheel, hvis Skarphed med Hensyn til saadanne Spørgsmaal ved mange tidligere Leiligheder er bleven erkjendt her i Salen, ikke tidligere har fundet det fornødent at optage de Ord, hvorom der her er Tale. Jeg kan derfor ikke Andet end sige, at, forsaavidt det ikke er en Nødvendighed gennem Ændringsforslaget under Nr. 12 at optage en udtrykkelig Bestemmelse om, at Militære under de angivne Forhold skulle kunne handle paa den Maade, som jeg og vi vel alle anse for rigtigt, saa kan jeg ikke anse det for hensigtsmæssigt at stemme for Ændringsforslaget, medens jeg ellers maa anse det for rigtigt. Men komme til fuld Klarhed i saa Henseende har jeg ligesaa lidet hidtil kunnet, som jeg ser, selve Juristerne indbyrdes kunne komme dertil for Diebliffet.

Rosenørn-Teilmann: Ja, jeg finder mig dog opfordret til at tilraade det ærede Medlem, der nu satte sig at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 12, thi jeg tror ikke, at det, som han ønsker der skal staa i Loven, vil komme til at staa i den, hvis ikke det nævnte Ændringsforslag vedtages. Jeg tror i det Mindste ikke, at Reglerne om Nødværge vilde være tilstrækkelige med Hensyn til saadanne Tilfælde, hvori jeg antager, at en Officeer oftest vil være nødt til at staa til. Jeg tror saaledes, at, naar en Menig reiser Haanden imod ham og truer ham, saa maa han kunne staa til, men det er en Nødværget, som ganske vist ikke er givet ham efter den borgerlige Straffelov.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

1) Ændringsforslag af Krigsministeren under Nr. 12 til § 136:

Efter „Undermand“ indskydes i 2den Linie: „enten for at afværge et voldeligt Angreb af ham eller“.

for kastedes med 21 Stemmer mod 13.